

Акценти

Адрес на редакцията: гр. Казанлък, бул. "Розова долина" 100, офис 8 (срещу Митницата)

НАЙ-СЕТНЕ: МАШИНОСТРОИТЕЛЕН КОЛЕЖ В КАЗАНЛЪК

КАНДИДАТ-СТУДЕНТСКИ УЧЕБЕН ЦЕНТЪР ОТКРИХА В „АРСЕНАЛ“

От есента на тази година най-вероятно реално ще започне обучението в създаващия се в Казанлък Машиностроителен колеж към Техническия университет в София.

На територията на „Арсенал“ бе открит Учебен център за кандидат-студенти на фирмата. Той се намира на третия етаж на сградата на Централния стол.

Центърът вече има три оборудвани учебни зали, които ще се използват за кандидат-студентска подготовка и обучение на бъдещите студенти.

На територията му ще се провеждат, както кандидат-студентската подготовка, така и занятията на бъдещите

Членове на Акредитационния съвет по време на посещение в „Арсенал“

Това съобщиха през изминалата седмица от Община Казанлък, като се позовава на информацията от Акредитационния съвет към Националната агенция по оценяване и акредитация (НАОА), който е взел решение да бъде разкрит в Казанлък Технически колеж към Техническия университет – София.

Съветът е одобрил документите за създаването на колежа. Документите за това са от миналата година, когато на място в Казанлък, през юли, членове на Акредитационната комисия посетиха няколко казанлъшки фирми,

сн. Миран Маденджиян

студенти. През изминалата седмица в една от залите му започна и активната подготовка за кандидат-студентския изпит по математика, който ще полагат кандидатите за стипендианти на „Арсенал“ по студентската фирмена програма.

Кандидат-студентският изпит ще е под формата на тематически тест и ще се проведе на 1-ви юли, също на територията на фирмата. 63-ма са записалите се за участие в кандидат-студентските курсове по математика, под ръководството на университетския преподавател от Пловдивския филиал на Техническия университет в София Пенчо Терзиев.

сред които и „Арсенал“ АД, потенциални партньори на бъдещия колеж.

Окончателното решение за създаването на колежа, който ще обучава професионални бакалаври, предстои да бъде гласувано от Министерския съвет.

Казанлъшкият технически колеж към ТУ – София може да приеме първите студенти още тази есен. 40 се планира да бъдат обявените бройки за специалността „Технология на машиностроенето“. Обучението ще е в рамките на 3 години или 6 семестъра и ще се извършва на място.

Колежът ще се помещава в сградата на Строителното училище в Казанлък. Локацията е изключително добра, тъй като позволява провеждането на практики в близките заводи – „Арсенал“ АД, „М+С Хидравлик“ АД и други, коментира проф. Ивайло Ганев – Директор на Колежа по енергетика и електроника към ТУ – София.

Продължава на стр. 4

Продължава на стр. 4

МОТИВИРАЙТЕ

своите служители, клиенти и партньори

Edenred Идънред България www.edenred.bg
Тел: + 359 2 974 0220 bulgaria@edenred.com

Издателски съвет: Николай Ибушев, Янко Запрянов, Цветан Шиков, Добрин Драгнев.

Редакция: Деляна Бобева - гл. редактор, Диана Нейчева, Мария Рашкова, Първолета Петкова, Мария Пискова, Миран Маденджиян, Венко Юнаков.

Със съдействието на КНСБ и КТ "Подкрепа" в "Арсенал" АД.

ЮЖНОКОРЕЙЦИ ИЗБРАХА КАЗАНЛЪК ЗА СВОЙ ПОБРАТИМ

В навечерието на 114-я Празник на розата Казанлък се побратими с община Джунганг-гу, която е една от 25-те общини – райони в южнокорейската столица Сеул.

Меморандумът за сътрудничество в сферата на културата и туризма, с опция и за друго развитие в последващите Годишни програми, подписаха кметът на Община Казанлък Гали-

на Стоянова и кметът на общината Джунганг-гу Ра Джингу.

В състава на казанлъшката делегация бяха и: Почетният гражданин на Казанлък и изпълнителен директор на „Арсенал“ АД Николай Ибушев, председателят на Общинския съвет в Казанлък Николай Златанов и Костадинка Василева – от Асоциацията на ресторантьорите и хотелиерите.

Продължава на стр. 6

Приемник на в. "Заводска трибуна" Издание на "Арсенал" АД

Уважаеми читатели, в този брой продължаваме поредния си разказ за личностите, полагали назад във времето основите на българския ВПК, в авторската поредица „Директорите“ на Първолета Петкова, завеждаща фирмения музей „Арсенал“.

Този път разказът ѝ е посветен на един изключителен български генерал, с огромни заслуги за развитието и разширяването на Софийския артилерийски арсенал в годините непосредствено преди преместването му в Казанлък. Генералът от Сливен - Стефан Белов.

ГЕНЕРАЛ СТЕФАН БЕЛОВ

НАЧАЛНИК НА СОФИЙСКИЯ АРТИЛЕРИЙСКИ АРСЕНАЛ

1896-1910 г., 1912-1916 г.

Изключителни заслуги за разширяването и развитието на „Арсенала“ има неговият дългогодишен началник ген. Стефан Белов.

Той е роден в Сливен през 1860 г., където завършва и средното си образование. През 1876 г. заминава за Одрин с намерение да постъпи като доброволец. Тъй като е само 16-годишен, не е приет в доброволческите дружини. Разочарован от това, той заминава за Петербург. През това време там са майка му и по-големият му брат. Заедно с него Стефан Белов тръгва след руските войски за Сливен. Там ги заварва Освобождението. На 18 години Белов е назначен за секретар на Бургаския окръжен управител.

През есента на 1878 г. постъпва в новооткритото Военно училище в София. Завършва с първия випуск на 30 август 1879 г. Веднага е произведен в чин подпоручик и започва служба в единствената тогава артилерийски полк в Шумен. Точно след две години – на 30 август 1881 г., е произведен в поручик. През 1883 г. е изпратен да следва в Михайловската артилерийска академия в Петербург. С обявяването на мобилизацията през септември 1885 г., свързана със Сръбско-българската война, Белов се връща в България. Тогава, едва е завършил първите два класа на академията, поради острата нужда от офицери, е назначен като командир на батарея във Втори артилерийски полк.

На 15 септември е повишен в чин капитан и като такъв Белов повежда батареята си от Шумен през Балкана в поход до южната граница при Казъл Агач. Когато започват боевете при Сливница със сърбите на 6 ноември 1885 г., Белов осъществява нов поход с батареята си до София, а от там през Сливница до Цариград. На 13 ноември получава заповед да се включи в боевете при Пирот. Капитан Белов насочва батареята към десния фланг, проявявайки истински героизъм. За заслугите си е награден с „Орден за храброст“ IV степен. След края на Сръбско-българската война и демобилизацията през 1886 г. той е назначен за управляващ делата в артилерийската инспекция, командвана от Олимпия Панов.

Като русофил Стефан Белов взема дейно участие в детронацията на княз Батенберг и бунтовете срещу режима на Стамболов. Когато започват арестите, той тръгва пеш през границата и от Цариград емигрира в Русия. Там постъпва на военна служба в Киевската артилерийска бригада като щабс-капитан. По-късно е командирован да завърши трети допълнителен курс на ар-

тилерийската академия. След завършването ѝ се връща отново в Киев.

В това време вече е разрешен въпросът с връщането на българите, емигрирали в Русия и Румъния. Белов, заедно с други български офи-

ците и резервните части.

От Русе в София се премества и техническата библиотека, състояща се от 460 тома техническа литература и справочници. Началото на тази библиотека е поставено още със създаването на Русенския ар-

тилерийски арсенал, като ежегодно се попълва с нови технически книги и списания, доставяни основно от Русия.

С княжески указ № 10 от 29.01.1896 г. Софийският артилерийски склад се преименува в Софийски артилерийски арсенал.

Основното въоръжение на българската войска след Освобождението се състои главно от пушки и карабини „Кринка“ и „Бердана №2“, а малко по-късно и 8 мм „Манлихер“, обр. 1888 г. Възниква необходимостта от превъоръжаване на армията и това поставя Софийския артилерийски арсенал пред сериозни предизвикателства. Поради липса на средства и по политически съображения военното министерство не е в състояние да подмени наличното оръжие и боеприпасите. Налага се боеприпасите да се закупуват от фабрики от Австрия, Германия, Франция и др.

В такива тежки и проблемни обстоятелства от 24.02.1896 г. Стефан Белов поема ръководството на Софийския артилерийски арсенал.

За него Иван Даскалов пише: „...**Бе гробно мъл-**

чалив, авторитетен и умен човек. При това не беше кабинетен бюрократ, а всестранно свързан с производствено-техническата част, поради което всестранно отдаваше служебните си часове в обхождане на всяко едно поделение на Арсенала и проявяваше жив интерес към изпълнителния процес на всеки вид поръчка...“.

С постоянство и упорита работа Белов успява да извърши редица преобразувания, така че Арсеналът разширява дейността си във всички поделения. Снаряжателната работилница започва трисменен режим на работа преди Балканската война /1912-13 г./.. Разширява се строителството на складови помещения за боеприпаси, въоръжени смазки, запасно ръчно оръжие и др. Преустройва се и Шуменската артилерийска работилница, която е превърната във филиал на Софийския артилерийски арсенал. В нея основно се изработват дървените части на обозните коли и други дървени пособия, необходими на армията.

Стефан Белов често е изпращан в чужбина като председател на приемни комисиии в патронните фабрики на Рот в Будапеща, на Манфред Вайс в Петербург, за пушки „Щайер“, снаряди и барут в Германия. Изключително прецизен, до педантичност, Белов не допуска изделия, неотговарящи на поетите технически условия. Тези му изисквания се проявяват и в ръководството на Арсенала по отношение на произвежданите там изделия, които са с високо за времето си качества.

След 14-годишна служба като началник на Софийския артилерийски арсенал през 1910 г. полк. Белов е назначен като инспектор на въоръжението. След обявяването на мобилизацията през 1912 г. той отново е върнат в Софийския арсенал, тъй като е достатъчно добре запознат с дейността му. Назряващите международни военни конфликти определят разширяването и активизирането на работата в Арсенала.

На 13 март 1913 г., по време на Балканската война, българската армия постига една от най-славните победи в историята си – превземането на Одринската крепост. По онова време Одрин е смятан за една от най-надеждните крепости в Югоизточна Европа и стратегически пункт по пътя към столицата на Османската империя Цариград. Обса-

дата на Одрин продължава цели пет месеца, но решителната атака на българските части започва на 11 март със силен артилерийски обстрел над крепостта, продължил повече от 10 часа. На следващия ден призори започва настъплението на пехотата. Вечерта последва общ шумр, придружен отново от масиран артилерийски огън. След 8-часова атака на 13 март командантът на Одринската крепост Шукри паша капитулира заедно с целия одрински гарнизон. Така българската армия пленява 413 оръдия, над 12 хиляди пушки и голямо количество друго военно имущество. Само два месеца по-късно е подписан мирен договор и с това приключва окончателно Балканската война.

След падането на Одрин полк. Белов дава идеята пленените турски оръдия и боеприпаси да се пренесат в Софийския арсенал, да се ремонтират и от тях да се сформират нови скорострелни батареи.

Относителното международно спокойствие трае по-малко от месец и България е замесена в следващата война – Междусъюзническата /16.06 – 18.07.1913 г./

След края на двете войни и последвалата демобилизация Белов е върнат обратно в Инспекцията на артилерийското въоръжение, но не прекъсва връзките си с Арсенала. По време на Първата световна война /1914-1918 г./ Стефан Белов е инспектор на артилерията и от там той дава разпореджения на Главната армейска работилница на Действащата армия, както преименува временен тогава Софийския артилерийски арсенал.

С приключването на войната и поредната демобилизация през 1918 г. генерал-майор Стефан Белов е назначен за главен интendant в Министерството на войната – заради познанията, компетентността и информацията за връзките със снабдителните служби. През 1919 г. той е уволнен от армията и минава в запаса. Умира на 3 октомври 1931 г. на 71-годишна възраст.

В историята на предприятието ген. Стефан Белов остава като един от най-дългогодишните му и успешни ръководители, а дейността му е подчинена на промените и проблемите, пред които е изправено предприятието, в частност и цялата държава, заради трите войни и тежките последици от тях.

Първолета Петкова
Музей „Арсенал“ - Казанлък

Омбудсманът Щерева:

ИМА НОВИ ТЕЛЕФОННИ ИЗМАМИ

Непоисканите услуги са новите клопки, в които абонатите на мобилни оператори могат да се окажат жертви, потвърди читателски сигнали общественият посредник на Казанлък Гинка Щерева. Точно такъв случай на непоискана, но таксувана услуга е поводът за поредна жалба, отнесена към институцията на обществения посредник в Казанлък. Жалба, по която общественият посредник се наема да окаже подкрепа в рамките на съществуващите си пълномощия.

Злоупотреба с лични данни: не е невъзможно!

Именно в кражба на лични данни се усъмнява граждан-

ка от Казанлък, която наскоро се обръща към Щерева, стресирана от факта за наличието по своята сметка на установено задължение в размер на повече от 500 лева. Задължение, което тя твърди, че не е договаряла с мобилния оператор, към който има от години един и същи телефонен номер – личният си джи-ес-ем, записан на нейното име като физическо лице. Жената, по нейните думи, разбира за непосилното за нея задължение в момента, когато обичайно към определената дата отива в офиса на оператора, за да плати текущото си месечно задължение за проведени разговори. Какво било учудването на казанлъчанката обаче, когато разбира, че, освен месечната си такса, дължи още пари. Започва ходенето по мъките, което потърпевшата решава да извърши заедно с обществения посредник, към когото гражданите в Казанлък все повече свикват да се обръщат за помощ при всякакви свои проблеми. Обикновено подобни сигнали се подават направо в полицията, но изборът на жалбоподателката е друг: тя моли за помощ именно Гинка Щерева и двете заедно внимателно следват процедурата на контакти с мобилния оператор с идеята да не прекратят закона, но и да стигнат в крайна сметка до истината.

От направеното лично разследване, което се очаква полицията и прокуратурата да проверят и, ако преценят, да се повдигне обвинение, става ясно, че въпросната жена-клиентка има, освен стария си, над 10-годишен договор с мобилния оператор, също и договор, за който не само не знае, но и не подозира, че съществува. В хода на търсенето на истината служителите на мобилния оператор оказват съдействие

и благодарение на това се установява, че от името на засегнатата клиентка има закупен на изплащане скъп айфон – 7. Месечната вноска за скъпия телефон е плащана до един момент, но после задължението спира да се обслужва и така идва моментът, когато по сметката на жената се оказват начислени като дълг повече от 500 лв., дълг, който „лъсва“ в програмите на оператора заедно с месечната сметка по първия ѝ договор. Защото задълженията се показват в софтуера сумарно по всички договори. Айфонът е купен на база втори договор, за който клиентката не знае. Договорът е от месец декември, картата към момента е деактивирана. След съдействие отстрана на служителите на оператора клиентката успява за пръв път да види договора „си“ за покупката и на айфона. Изумена е – договорът е на нейно име, нейни са всички лични данни, има и подпис. Жалбоподателката обаче твърди, че положеният подпис не е нейният, че някой друг е положил подпис от нейно име, съмнява се във фалшификация. След като стига до историята на дълга си, непосилен за нейните доходи, следвайки процедурата по закон, клиентката подава сигнал до полицията. Оказва се, че нейният сигнал не е единствен, има и други подобни. Нещо повече – има засегнати, които така и не са разбрали или поне не са виждали „своите“ нови договори, на база на които трупат дългове, за които изобщо не подозират.

Как става кражбата на лични данни? Отговорът на този въпрос се чака от съответните оторизирани органи, които извършват проверката. Ако те установят кражба на лични данни, едва тогава е възможно да се повдигне обвинение. Процедурата не е кратка и не е лесна и зависи от доказателствата. Но случаят, за който засегнатата казанлъчанка сигнализира обществения посредник, е повод Гинка Щерева да алармира гражданите, че могат да бъдат обект на злоупотреба с лични данни. Нейното убеждение е, че като обществен посредник тя не само може и трябва да насочва гражданите към съответните административни услуги,

които да им бъдат полезни в конкретните за всекиго случаи, но и да активира дейността си в посока изграждането на правилната правна култура на гражданите. Щерева припомня на хората, че подписването на договори не бива да се претупва, с тях не е добре да се бърза. Напомня, че законът предвижда възможности, чрез които клиентите да се предпазят от бъдещи неприятности.

Как да се предпазим?

* Преподписването на договори с мобилните оператори и доставчиците на услуги не е задължително да стане веднага, в момента, когато това бива предложено на гишето. Гражданите често пропускат да осмислят обясненията на служителите, че договорът може да се разгледа у дома и да се подпише впоследствие. Най-добре

нас ес-ем-ес за някаква услуга означава, че така деактивираме услугата.

* Важно е да знаем и от кога договорът с новите ни условия влиза в сила, за да не ползваме неизгодно услуги, които са ни скъпи.

* Можем да се откажем изрично от клаузата да се предоставят нашите лични данни на трето лице. Именно тази клауза, която може да не прочетем преди да подпишем договора си, позволява някой друг, а не мобилният оператор, да има достъп до номера ни и да ни предлага да си купуваме услуги.

* Особено следва да внимаваме след въвеждането на т. нар. „безплатен роуминг“ в ЕС от началото на идния месец. При всяко положение клиентът следва да се информира за услови-

на служителите на гише, които поясненията хората биха могли и да не разберат. Не са редки и случаите на спестяване на част от информацията в ущърб на клиентите.

Зачестили са и случаите, когато трети лица, извън клиента и мобилния оператор, имат достъп до телефонния ни номер и използват тази информация, за да ни предлагат покупки, най-често чрез ес-еме-ес. Има и случаи на блокиране на интернет-връзката и достъпа до личния компютър, след което следва предложение за отблокиране след изпращане на ес-ем-ес, който, разбира се, е платен, но потребителят, стресиран, разбира това, едва след като го е пратил. Впоследствие се оказва, че си е купил три стикера от еди-кой си сайт, примерно, срещу 6 лева, да кажем. Възможно е и през телефона да потвърдим

значително по-големи покупки, без да разберем – просто като натиснем някъде нещо, което потвърждава съгласието ни. Мит е, че от подобни сделки потърпевшите са само пенсионери, често децата на невнимателни родители трупат сметки по този начин, но е възможно и всеки от нас, при невнимание, да бъде „ожилен“ – без да разбере, но в същото време – съвсем доброволно и законно, алармира още казанлъшкият

обществен посредник Гинка Щерева. Нейната идея е гражданите да са по-информирани и по-предпазливи, когато сключват договори, за които едва впоследствие могат да установят, че са неизгодни за тях.

Забележка:

Настоящият материал не представлява журналистическо разследване, нито има характера на правна консултация, а обобщение на информация, съдържаща се в жалбите до обществения посредник, поради което преценката за наличие/липса на неправомерно поведение следва да бъде направена от съответните компетентни органи след извършване на проверка. За окончателните резултати от която имаме волята да информираме своевременно.

Диана Рамналиева

Продължава от стр. 1

...КОЛЕЖ В КАЗАНЛЪК

Направени проучвания на дирекция „Бюро по труда“ в Казанлък в сектор „Индустрия“ показват, че в района на Казанлък 15 хиляди души са заети в сферата на машиностроенето.

При подготовката на проекта за откриване на колежа са използвани и данни от проучване, проведено в началото на 2015 г. отстрана на Регионалния инспекторат по образование – Стара Загора, за нагласите на учениците в средните училища на територията на област Стара Загора за готовност да продължат образованието си във висше учебно заведение в Казанлък.

Обучението в бъдещия Машиностроителен колеж е предвидено да се реализира предимно в съботно-неделните дни, което ще даде възможност на студентите да се обучават, докато работят.

При добро стечение на обстоятелствата през септември 2017-та година Казанлък ще реализира идеята за висше учебно заведение в сферата на машиностроенето, по която общинските власти работят през последните повече от 10 години.

Първоначално намерения-

та и на екипа от ТУ – София, и на местната власт с фирмите партньори на бъдещия колеж бяха той да отвори врати още през миналата есен. Поредица от проблеми попречи това да се случи.

Същинската и упорита работа по създаването на Машиностроителен колеж в Казанлък започна в началото на 2015 година, когато се проведе поредица от срещи на кмета на Казанлък Галина Стоянова и директори на местни фирми със зам.-министъра тогава в МОН и ресорен отговорящ за професионалното образование казанлъчанин проф. Костадин Костадинов с тогавашия председател на БАН акад. Стефан Водевичаров и други.

От 3 години в община Казанлък се реализира и пилотен проект за дуалното обучение по Швейцарски модел, като неговият първи випуск завърши тази година.

Същевременно се развива и студентската стипендиантска програма на най-голямата фирма в сектор „Индустрия“ в региона – „Арсенал“, която от-

кри през миналата седмица също свой Учебен център за кандидат-студентска подготовка на бъдещи кадри – специалисти и инженери в сферата на уредостроенето и машиностроенето. Издържалите успешно приемния изпит през юли ще станат студенти-стипендианти на „Арсенал“ в Пловдивския филиал на ТУ – София.

С разкриването на Технически колеж по енергетика и електроника в Казанлък на територията на общината ще бъдат създадени нови възможности за професионално образование и обучение, за намаляване на младежката безработица, за насърчаване на културата на учене през целия живот, за преодоляване на социално изключване. От изключително важно значение е и фактът, че по този начин ще се отговорно на потребностите и спецификите на местния пазар на труда и местната промишленост, която в последното десетилетие изпитва сериозен дефицит от подготвени кадри за своите производства.

„Трибуна Арсенал“

Празници

Няколко арсеналски личности – емблеми на фирмата вдигнаха наздравици с приятели за поредна прекрасна година. Сред рождениците имаше и такива с юбилей, при това забележителен.

Като този на инж. **Николай Куцаров**, доайенът на студентската стипендиантска програма на „Арсенал“, човекът, който знае всичко за всички стажанти на проекта ДОМИНО в „Арсенал“ и който неуморно обгрижва бъдещите арсеналски инженери, настоящи кандидат-студенти и студенти-стипендианти.

С приятели и скъпи на сърце хора наздравица вдигна и директорът по финансовите въпроси на „Арсенал“ **Янко Костадинов**, както и човекът, без когото синдикатът не може – КНСБ емблемата на „Арсенал“ – **Атанас Бозов**.

В здраве, обич и сбъднати поски да прекарват и всичките си следващи прекрасни години, пожелава екипът на „Трибуна Арсенал“ на емблематичните фирмени рожденици.

Хаирлии да са!

Продължава от стр. 1

...УЧЕБЕН ЦЕНТЪР ОТКРИХА В „АРСЕНАЛ“

Да се подготвят добре, защото „Арсенал“ разчита на

пожелата на кандидат-студентите директорът по техническите въпроси на „Арсенал“ Христо Стрешков.

За невероятния шанс да са подкрепени в обучението си от страна на ръководството на „Арсенал“, както и да имат пред себе си една добра карьерна перспектива за развитие, пред арсеналските бъдещи инженерни кадри говори и инж. Владимир Чучумишев, координатор на Ре-

Уверен съм, че всеки от вас ще задоволи личните си амбиции и тези на ръководството, каза още той.

Сред 63-мата записали се за новата академична година кандидат-студенти и кандидат-стипендианти на „Арсенал“ са и трима зрелостници, които тази година завършват средното си образование.

По време на откриването на Учебния център, за да се запознае с предстоящото обучение, присъства и Румяна Иванова, служител в „Арсенал“ и майка на един от записалите се в кандидат-студентската програма на фирмата.

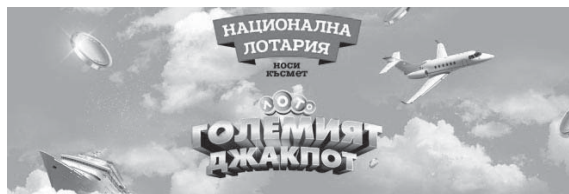
На първия учебен час по математика за кандидат-студентите присъстваха и представители на синдикатите в „Арсенал“ – Атанас Бозов от КНСБ и Светлана Станчева от КТ „Подкрепа“.

гията и да оправдаят доверието, което им е гласувано,

регионалният център на БАН в Казанлък.

КЪСМЕТЛИИ АРСЕНАЛЦИ

и друга служителка на фирмата. Тя се казва Таня и е на ръководна позиция в един от заводите на „Арсенал“. От Големия джакпот, с любимите си числа, Таня спечелила 1 000 лева.

Печелившата комбинация служителката пуснала на излизане от работа, ден по-късно получила и печалбата си.

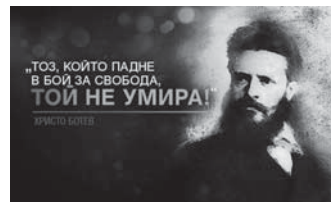
Почти всяка седмица има късметлии от най-голямата фирма в региона, които играят редовно, с малки суми, споделят внимателни наблюдатели на Игрите на късмета.

„Трибуна Арсенал“

Ветерани с перо

Стефан Арабаджийски – ветеран от „Арсенал“.
Роден на 24 юни 1928 година.

Стихотворение, посветено на Деня на Ботев и на загиналите за свободата на България.

*****

Втори юни

Сирените тревожно вият –
паметта ни да събудят.
Поколения венци да свият,
на гробовете да се поклонят.

Да се закълнем пред вашата памет:
заветите да пазим ви до гроб,
образите ви святи и чисти
да пазим до живот.

С любов венци да свием
от нежни, хубави цветя.
За героите песни ний да пеем
за кръвта, пролята по гори и поля.

Паметниците ний да пазим
за вечни времена –
че тук е живял народ, достоен
за своята свобода.

И когато враг посегне
на Родината ни свята,
ваша сабя ще го стигне,
повален ще бъде на земята.

Слава вечна, слава вам
народни, скъпи синове,
паднали във люта бран
за това, що Родината зове.

Василка Димитрова:

РАДВАМ СЕ, ЧЕ РАБОТЯ ТУК

„Обичам много работата си, отдадена съм изцяло на нея, обичам много и колегите си. Радвам се, че работя точно това и точно с тези хора“, това са първите думи на Василка Димитрова, окъчител в завод 5/106. Василка от Алеята на славата.

Повече от три десетилетия Василка Димитрова работи в „Арсенал“. Идва тук директно от ученическата скамейка в Механотехникума, дн. ПГ „Иван Хаджиенов“, където завършва специалността „Студена обработка на металите“. И вече 34 години делникът ѝ е свързан със завода. Първите 11 години преминават в завод 4/180. Търсейки нещо ново и различно в професионалния си път, се премества в цеха, където току-що е започнало усвояването на картечния пистолет „Шипка“. И е тук до преустановяване на неговото производство. Известно време работи на пистолет „Макаров“. След него – почти 20 години, е в завод 5/106, където е окъчител на детайли. Мъжка професия. Трудна, отговорна, изискваща максимална съсредоточеност, прецизно изпълнение и перфекционизъм.

„Непоносимо отговорна съм, – признава Василка,

– живявам се много в работата си, стрема се всичко да е максимално изпипа-

На любимото море

но, така уча и моите млади колеги“. И макар че на-

практика отговаря за 12 момичета – окъчителите в същия цех, тя нито за миг

Напротив – „аз съм един обикновен работник, равна съм с всички и искам на работното ни място да има разбирателство, колегиалност, да се подкрепяме и да си имаме доверие“. Защото за нея искрените човешки взаимоотношения са основата на един сплотен колектив. А зад добрите производствени резултати стоят много, много труд, умения, знания и опит. За този труд и всеотдайност в работата Василка Димитрова заслужено получава признания – за нея преди години на първа страница пише вестник „Заводска трибуна“, днес тя се нарежда сред най-известните арсеналци.

В живота на арсеналката от Алеята на славата обаче има и други много важни хора. Съпругът Тодор и двете ѝ деца – синът Николай и дъщерята Стели. Николай и Стели са гордостта на Василка – Николай е електроинженер, завършил е Техническия университет в София. Към това обаче задължително трябва да се прибави и определеното безрезервен родолюбеш. 28-годишният Николай ръководи кукерската и коледарската групи в село Горно Сахране, където живее цялото семейство. Домът се е превърнал в същински народно читалище с целия

реквизит, който съхранява младият мъж. Дъщерята Стели е родена на много специален ден – на 2 юни, точно в 12 часа, преди 25 години. Пълна отличничка като батко си в средното училище, пълна отличничка и като студентка – завършва Пловдивския университет с две специалности – микробиология и педагогика. Мечтата ѝ обаче е да следва фармация и в момента активно се подготвя за кандидат-студентските изпити.

Семейството ни е много задружно, разказва Василка. Всички заедно се грижат за огромната градина в Горно Сахране, в която, освен овошки и зеленчуци, има прекрасни зелено-цветни алеи и екзотични растения. В краткото свободно време тръгват на семейни пътешествия из България – почти не е останала историческа забележителност в страната, която да не са посетили. А почивката? За нея задължително си отделят няколко дни на морския бряг. „Много обичам морето – слънцето, шума на вълните, пляска, глъчката наоколо. Това е моето място, където събирам сили и енергия“, споделя Василка. И с нетърпение очаква лятото.

Юлия Младенова

ZAKAZANLAK.BG

Обективната журналистика си има нов дом

НОВИЯТ ПОРТАЛ НА КАЗАНЛЪК И РЕГИОНА

WWW.ZAKAZANLAK.BG

www.expert-kazanlak.com

ЕКСПЕРТИ
КАЗАНЛЪК

ЕКСПЕРТИТЕ С ПОДКРЕПА ЗА МЛАДИ ПРОГРАМИСТИ

1050 лева дариха **Експерти за Казанлък** за млади казанлъшки програмисти и информатици за две техни участия в кръгове от Националното състезание за информационни технологии IT Знайко. Надпреварите се проведоха в курортите Пампорово и Рибарица. Рамо на бъдещите таланти са дали също от Ротари Клуб и Уинър Уил Клуб.

„Имаме изключително талантливи деца, които се представиха повече от блестящо“, каза след завършването си от последното състезание в Рибарица Радостина Кацарова – ръководител на казанлъшкия клуб за млади надежди в програмистите.

13 деца, които се явиха на областния кръг, се класираха за националния на състезанието по програмиране и информационни технологии IT Знайко. Целта на състезанието, което е с два финала, е да предостави възможност на учениците от 1 до 8 клас да демонстрират знанията си за работа с информационни технологии, като ги приложат при решаване на поставени тематични задачи.

Казанлъшки деца са участвали и в малкия, и в големия финал, като са постигнали следните резултати:

1-во място за Искрен Бакалов, за

5-и клас, направление „Програмиране“, Голям финал. Това е втора победа за Искрен.

1-во място при Малък финал за шестокласника Калоян Янакиев, направление „Информационни технологии“.

Грамоти за оригинални идеи от IT Знайко са получили Георги Йорданов от 3-и клас и четвъртокласникът Йордан Велков, който е дете на служителка в „Арсенал“.

Всичките 13 казанлъшки участници, възпитаници на Радостина Кацарова в Детската академия по програмиране към ИКТ Център, са получили от двата финала и Грамоти за отлично представяне и награди.

Младите таланти и тяхната ръководителка благодарят за щедрата подкрепа на групата „Експерти за Казанлък“ за участието в националното състезание по информационни технологии и програмиране IT Знайко, за вниманието и доверието.

В специално благодарствено писмо младите информатици от Детската академия по програмиране пишат: „Искаме да станем като вас – доказани професионалисти и уважавани и благородни хора!“

не допуска мисълта, че е ръководител или началник.

МОЩНИ МОТОРИ СА КЪСМЕТИТЕ В ТОМБОЛАТА НА МОТОСЪБОРА

Сузуки бандит 1200 и Ямаха TDM 850 са джакпотът на мотосъбора край Крънското ханче.

Не един, а два мотора ще бъдат раздадени в тазгодишната традиционна томбола, организирана от мото клуб „Черните рози“ в Казанлък по време

Късметите

на тазгодишния юбилеен мотосъбор на клуба, който ще се проведе от 9 до 11 юни на Крънското ханче край Казанлък.

Това съобщи Емил Лазаров, председател на мото клуба „Черните рози“. Жестът на организаторите към посетители и участници е по повод юбилея на клуба, който тази година навършва 20 години от създаването си.

Моторите, които ще могат да бъдат спечелени в томбола с номера, които ще получат всички посетители и участници в събора, са Сузуки бандит - 1200 кубика и Ямаха TDM - 850 кубика.

Освен станалите традиционни за мото събора различни състезания и превърналото се в емблема на събора мото

шествие по казанлъшките улици на 10-ти юни, събота, организаторите са подготвили и представяне на втория том на книгата на бившия кмет на Каварна и виден последовател на мотодвижението в България Цонко Цонков - „Кметъшки истории 2“.

Заедно с него с за участие в събора се очаква и известна рок легенда от рок фестивалите в Каварна в мандатите на Цонко Цонков.

Юбилейното издание на събора край Крънското ханче ще събере под едно небе и на една сцена най-добрите български рок групи: „Полудене блус бенд“ и Васко Кръпката, Милена Славова, групите „Епизод“, „Контрол“, „Б Голям“, „Обратен ефект“.

Мото съборът край Крънското ханче има славата на събор, който се посещава и уважава от всички мото клубове в страната, без изключение, както и от стотици гости от цяла Европа. Значителна част в него са и т. нар. свободни райдъри.

Между 3 и 5 хиляди участници събира в последните години мотосъборът край Крънското ханче.

Мотосрещата се предпоставя и от известни мото клубове и свободни райдъри от Холандия, Полша, Унгария, Германия, Италия.

Деляна Бобева

„Трибуна Арсенал“

МНОГО ОБИЧАМ КАЗАНЛЪК, НО НЕ УСПЯХМЕ

Това е една от големите несбъднати мечти на заслужилите треньор Петър Рахманлиев - Почетен гражданин на Казанлък от 1988 година, според когото „Арсенал“ трябва все по-силно да влияе на политиката в града

Срещаме се в навечерието на поредния празник на Казанлък, на който на тържествена градска сесия се обявява и поредният Почетен гражданин - човек с особени заслуги и принос за развитието на града. В различни поприща.

Ветеранът е далеч от тази суета днес. Има си здравословни ядове, които отнемат голяма част от деня му, а и тревогата на делника е изписана на осканката му. Спортистът и стратегът обаче в него са живи. Треньорът и спортният хъс - също. И все така живо се интересува от случващото се в родния му град, има визия за стореното и за проблемите, които трябва да се решават. Забелязал е и такива, до които общинската управа не е стигнала. Пука му. За хората, за града и неговото бъдеще, за ставащото в душите ни, за децата.

Носи с уважение, с мъдрост и чар, тогаварна годините и нелекия си път. Благодарен е на съдбата си, завела го почти в целия свят „без Португалия и Албания“, но за сметка на това някъде - по десетки пъти. За своите 78 години къта невероятно богат на емоции, постижения, приятелства и предателства живот, записал името си дори и в книгата на недолюбващ го спортен експерт - доайенът на леката атлетика проф. Константин Жалов, отделил му няколко страници.

От брега на изтеклото време, по блясъка на очите му, личи, че

е искрен, когато на изпроводяк, намигвайки, споделя: „Остаряхме, бе. Просто животът свършва.

днешното на деня и малките големи задачи на местната власт. За които Почетните винаги оста-

Учудващо, един от най-добрите спортни тактици и стратегии твърди, че не се бори за много силен човек, независимо от неизбримите спортни перипетии, преживени в десетилетията спортен живот. Мъдростта на личните му години го е научила на най-важния урок, проверен и изпитан в малкото, но съдържателни политически години в живота му, а именно - „да не правиш на другите това, което сам не искаш да ти бъде сторено“.

От блясъка в очите и бунтенето в сърцето, доловим и през две кафета разстояние, с които превива житейската лента назад, между спортна слава и политика в онези „Костовистки години“ разбираш, че ври и кипи от живот отвътре. И инстинктивно отказваш да повярваш на обобщението му за „един живот на залез“.

Урокът е друг: никое отличие или титла не могат да направят човек Почетен, ако това не е неговата същност. И не титлата създава човека, а човекът изпълнява титлите със смисъл и съдържание.

И че е важен не пиедесталът, а пътят до него.

Петър Рахманлиев, един от тримата Почетни граждани на Казанлък за 1988 г., днес живее скромно. Не се оплаква от нищо и за нищо.

Запозил е живо и закачливо то си и тънко чувство за хумор, с което ведро намига на живота. Само дето нещо със „здравето го закъсал“. И вярва, че добрите ле-

кари в България все още са так. Дели дните си в грижи по съпруга и грижи по внуци и правнучка. Голямата радост на дядо и фамилия.

И без фанфарно да споделя празника и площадната дандания, се радва на почитта и уважението на местната власт. И на всички предишни. Почитали го. „Просто сега времената са такива, че хората са заети, имат много и големи задачи за решаване, не се съдя, ако някой някъде ме пропусне“, казва ветеранът-треньор и Почетен гражданин.

Търсили го няколко пъти за подкрепа за други предложения за почетни граждани. В активна си имал и два-три градски банкета, в почетното си качество.

Пука му за Казанлък. Много. И е убеден, че „градът е чудесно място за живеене, но как точно ще изглежда, зависи много от нас, жителите му, които имаме за задача да го направим по-добро място“ и че „не бива да оставяме тази задача само на 200 чиновници“.

Още повече, че сега животът бил много хубав. Имало всичко. Дефицитите били на друго място, според човека, живял в царско, в Живковото и в демократично време.

Момчето, което имало две мечти: да стане моряк или лекар.

Животът решил друго: да надскочи татковото желание - да стане „даскал по телесно възпитание“.

Продължава на стр. 7

Но няма за какво да съжалявам“.

Души на човек, който ще си остане класически пример на раздаване в името на спорта и любовта към хората в него, на всеотдайност и признателност, почит, доверие, уважение и на всеотдайност към родния край и родината.

Затова и разговорът ни се люшкеше от спомени за спортните времена, славата и постиженията, имената, които е създадал, болката по отишлата си без време негова възпитаничка м. с. Цветанка Христова, през злобо-

ват с отворени очи. Дължни са да са такива.

Днес, преди поредния розов празник и в навечерието на празника на Казанлък, Почетният му гражданин от 1988 година прати своята лична равностметка.

Поводите за това са много. Човекът, създад няколко поколения невероятни атлети - хвърлячи, чийто респектиращи постижения по състезанията и до днес си остават класика и не надскочени, прави и личните си равностметки.

ZAKAZANLAK.BG

НОВИЯТ ПОРТАЛ НА КАЗАНЛЪК И РЕГИОНА

WWW.ZAKAZANLAK.BG

Обективната журналистика си има нов дом

Продължава от стр. 1

ЮЖНОКОРЕЙЦИ ИЗБРАХА КАЗАНЛЪК...

Колорита на българския фолклор и танцовата магия на Долината на розите в Южна Корея демонстрираха танцьори от ансамбъл „Арсенал“ с ръководител Христо Стоянов. Изпълненията на ансамбъла са били част от атракцията, привлякла вниманието на посетителите на Фестивала на розата в южнокорейския град.

Казанлък е единственият град, с който Сеулската община е пожелала да се побратими и е поканила на своя трети Празник на розата. „Побратимяването между 70 000-та българска община и един от най-големите райони от общо 25 в южнокорейската столица, с население над 400 000 души, е заради традициите на Фестивала на розата в Розовата долина, който тази година отбелязва 114 години“, каза след завръщането от Южна Корея кметът Галина Стоянова.

Според председателя на Общинския съвет Николай Златанов, „побратимяването е основа за изграждане на добри отношения, които да позволят на бизнеса да търси нови партньори“.

„Меморандумът поставя началото на

много интересна, ползотворна и перспективна връзка на сеулския район с община Казанлък“. Така видя изградения мост между Сеулския район и община Казанлък изпълнителният директор на „Арсенал“ АД и почетен гражданин на град Казанлък Николай Ибушев.

92% от населението на Южна Корея е градско, с БВП на глава от населението 40 хиляди долара годишно.

Възможности за вечери на побратимените на Казанлък градове и в частност на кухнята на Южна Корея видя след визитата Костадинка Василева, също участник в казанлъшката делегация и представител на хотелиерите и ресторантьорите.

По време на 4-дневния си престой в новия побратим на Казанлък град общинската ни делегация е приета изключително гостоприемно.

Организираният за трети път Празник на декоративната роза в община Джунгнанг-гу тази година е посетен от 1 млн и 600 хиляди души, като през първата му година на те са били едва 200 хиляди.

Според участниците в казанлъшката официална делегация, „разковничето за успеха на корейците е в многоото работа и голямата дисциплина“.

Новите южнокорейски приятели на община Казанлък са част от 9-те официални делегации, които Общината посреща за 114-я Празник на розата. Делегацията от Джунгнанг-гу се води от кмета на общината Ра Джингу. В състава й са и танцьори от Южна Корея, които участват в тазгодишното издание на Международния фолклорен фестивал.

В рамките на празника тази година общината се побратимява с още един град с интереси към розата - Бляд, Алжир.

Деляна Бобева

ЛЮТИЕРЪТ ЕДРЮ ЕДРЕВ ПОЧЕТЕН ГРАЖДАНИН 2017 НА КАЗАНЛЪК

На 2-ри юни от 11,30 часа в залите на Историческия музей в Казанлък ще се проведе тържествена сесия на Общинския съвет, посветена на Празника на града.

140 гости очаква за нея Казанлък, като 40 от тях ще са представители на побратиме-

на Средното художествено училище по дърворезба и вътрешна архитектура.

През 1979 г. започва работа във фабрика „Кремона“ и след побратимяването на Казанлък с италианския град Кремона е избран на обучение там, като стипендиант. Така Едрев става първият български професионален лютниер, завършил Международен професионален институт за струнни музикални инструменти и технология на дървесината „Страдивари“.

ните градове.

На тържествената сесия ще бъде връчено и най-високото градско отличие - Почетен гражданин. Тази година, с решение на местния парламент, то се присъжда на лютниера Едрю Едрев.

Тазгодишният Почетен гражданин на Казанлък Едрю Едрев е роден на 16 декември 1958 г. в с. Ветрен. Завършва в Тряв-

ра се под ръководството на световноизвестните майстори Бисолоти, Амигети, Сколари. Членува в Асоциацията на италианските лютниери Кремона. Основател е на паралелка по лютниерство в Художествената гимназия в Казанлък и е един от първите преподаватели по тази специалност.

„Трибуна Арсенал“

ДА ГО НАПРАВИМ ОБЛАСТЕН ЦЕНТЪР

Решението за почетното му гражданство взема тогавашната Градска управа, веднага след края на Олимпиадата в Сеул, където той и двете негови състезателки – покойната Цветанка Христова и Светла Миткова, завоюват медали.

Идеята да бъде Почетен гражданин не се приела веднага и с възторг от тогавашните другари. Чули се и гласове, които припомняли предишни ВИП-почетни. Имало опити да се омазоважи стореното от треньора и състезателките му, сравнявали ги с маршал Толбухин, „който бил минал просто през града“.

Надделял мотивът, че направеното от треньора Рахманлиев и неговите възпитаници е „MADE IN BULGARIA“ и още по-точно – „Произведено в Казанлък“ и сам по себе си фактът заслужавал уважение.

На Олимпиадата в Сеул през 1988 г. състезателката Цветанка Христова постига първи медал за Казанлък. Постигането остава в историята.

За почетното отличие Петър Рахманлиев научава по официален път. Пратили му кожена папка с Решението и Диплом. Изброили даже и заслугите му за присъждането на високото отличие. Намало церемонии.

Някои даже не разбрали, защото след години известният борец за каузи в Казанлък – Йордан Маринов /Данчо Истината/ споделил намерението си да го предложи за Почетен гражданин. Тогава разнесо решение където е нужно, да се знае, казва днес почетният ветеран.

От вървежа на времето Почетният гражданин на Казанлък днес казва, че е имал десетки възможности да захвее щастливо, реализирано и много по-добре на друго място, да си избере нова родина, но нито за миг не е имал колебание какво да направи по въпроса. Въпреки привлекателните офери на индийци и японци във време, когато в родината оценяват труда му на 170 лева, в Азия му предлагат 4 хиляди долара месечно. Отишъл, постоял 4 месеца и се върнал.

Аз съм си от Казанлък и тук ще остана, категоричен е днес именитият казанлъчанин, създад плеяда спортни имена:

Цветанка Христова, Светла Миткова, Антоанета Тодорова-Селенска, Лютивия Моллова, са само част от тях.

В личния си треньорски актив е записал: 58 републикански шампиони и 19 балкански, един златен, два бронзови медала от Световни първенства, сребро и бронз от първенствата на континента в зала, злато и бронз от Световните студентски игри, първо и трето място от Гран при. Готвил казанлъчани за „три истински и други неистински“, както си ги нарича самият той, олимпиади.

* * * * *

От спорта в политиката:

И такъв опит трупал. Кратко. Като общински съветник, зам.-областен и областен управител на Стара Загора.

Не му харесало. Не останал. „Политиката разделя хората. Едни те критикуват, плятят, други си го връщат. Но свестни хора има навсякъде, във всички партии. И боклуци има навсякъде. Никой няма право и не бива да си приспива права за това, че добрите са само в една политическа боя“, убеден е ветеранът – треньор, политик и личен гражданин на Казанлък.

Няма обща рецепта за качата и меда и ваксината от облажаването. Всичко било въпрос на лични принципи и морал. На воля да устоиш на изкушенията. На характер. За себе си казва, че се е опазил. И „нищо не приватизирал“. Но помни най-нагледните опити за качата с меда.

Ставало въпрос за приватизацията на апетитен имот на пъла на Стара Загора. Занижяла оценка, той се усъмнил, поискал нова, в качеството си на областен управител тогава. Тогава го

Снепрежализмата Цветанка Христова

посетил отговорен високопоставен фактор и предложил. Много пари. С идеята да размисли върху отмененото си решение за оценка на предприятието. Изгонил мотелера с чантата с пари. Въпреки високия му политически ранг. Повече не опитали.

Никой никога повече не опитал.

Отказал и да депутатства в новите времена. Не ставал за тази работа и дал път на младите. И не съжалява за това.

И висок спортен пост отказал. И научна титла да гони. Предпочитал треньорската си работа и лекциите в чужбина. И усещането да е полезен и силен в своето поприще. И да живее скромно.

За Казанлък...

Харесва си го. Красиво място е. Климат, природа, забележителности. „На високото – Бузлуджа, в ниското – язовир. Куп възможности са това. И трябва да се оценяват, да имат хората очи, да ги виждат тези дадености и да ги пазят и развиват. Казанлък някога е станал град заради „Арсенал“. Сега пък стана едно малко чудо – да търсим работници от други места. А имаше и трудни години, в които се карахме със синдикатите за всяко едно съкращение там. Сега се радваме на успехите, на социалните придобивки, макар и малки, са си голям плюс“.

... и Общината ...

„Хората мърморят: такава Общината, онакава Общината. Ами ти какво правиш за общината? Хвърлят цигарата, рушат. Някой трябва да върви след теб да мете. Не става така град“, отсича ветеранът, според когото се „направиха доста неща, но може още“. Като например физкултурни салони на двете големи училища без такива – на Хуманитарната гимназия и на ОУ „Мати България“. За да не се осакатяват часовете по физкултура, с по 3 класа в едно помещение. И варианти за пари можело да се намерят, „министърът заделил 140 млн. лева за спортни цели“. Въпрос на приоритети било.

С кмета си имали взаимното уважение.

„Да се осмисли, да се кандидатства по програма, да се поеме инициативата за това. Да се помогне от Общината. Това е

един голям проблем на града – децата да могат да спортуват“.

За малките проблеми на Казанлък ...

„Надлезът за „Арсенал“. Не е разчертан. Малко бяла боя ще реши въпроса. Има и проблем, тънкости с включването и от „М+С – Хидравлик“ по пътното платно. Не се виждат. Стават доста инциденти. Сега чертаят центъра. Добре. Но да се отдели боя и за тези невралгични места.

поръчва музиката“.

И за някои други проблеми...

Да не се плаща на общинските съветници. Ще му се да има повече каузи и идеали, повече работа за общественото благо, отколкото мисъл основно за парите, които идват като страничен доход. Работата за хората и обществото не може да е страничен доход, убеден е ветеранът, според когото в местните съвети следва да има по-малко на брой, но по-качествени хора. И повече да се питат гражданите за важните градски работи. Още работела и формулата „местен, свестен и известен“, но с приоритет на известните. Другото оставало по-назад и не било добре.

Кой да става Почетен гражданин?

„Оставилите дия, сторилите нещо за града. И да не го чувстват като задължение. „За себе си го приех като стимул да живее още по-смислено. Да внимавам какво впечатление оставям, какво правя и какво говоря. Почетните граждани трябва да са хора, които да искаш да следваш. Уважавани“.

Не познава тазгодишния отличен с високата чест. Надява се градските старейшини да са преценили точно и вярно. Но е за по-широката дискусия и градското обсъждане. Сега няма как хората били встрани от този момент на града.

Няма своя формула за решение на задачата: Никой не е пророк в собствения си град.

Така било в целия свят. Не е местен патент. Нито само български. Ценят хората някъде другаде, а не там, където са им корените.

Той самият бил най-силно оценен в Индия. Изключително богат човек го наел да стане личен треньор на неговата дъщеря и да я подготвя за високи

Казанлъшката Ахилесова пета?

„Не успяхме да направим Казанлък областен център през 90-те, в мандата на Иван Горюлов като кмет. Имало много основания, достатъчни това да стане. Просто голямата власт се уплашила. Не събрали кураж, да не повлече крак Казанлък и за други такива градове. Тропали на много порти: премиерска, вицепрезидентска, в парламента. Професор Генчо Начев, също Почетен гражданин, и той удрял рамо. Не пробили.“

От позицията на днешното време Почетният гражданин Петър Рахманлиев е убеден, че „ако това бе станало, Казанлък щеше да има съвсем други перспективи за развитието си като град“.

И това отчита за себе си като най-голям граждански неуспех.

Дразни се от всевъзможни класации за най-добри градове и други, в които Казанлък отсъства. Независимо от мащабите си и постиженията като град. Дразнят го и хилядите автомобили по улиците на малкия, уютен и красив град.

„Да слезат от автомобилите си хората, да похоят малко пеша, за да видят казанлъшкия хубост и дадености. И да срещнат поне по един познат човек на улицата“, изригва треньорът. И се надява след това да им пука с една идея повече за града.

В Сегашното време...

Няма неудовлетвореност. Нито натрупана болка, обида, горчивина.

Нито жалба по нещо пропуснато.

Съжалява единствено, че живял в другото време, когато пътуванията зад граница по състезания и олимпиади били цяло изпитание за треньори и спортисти отвъд Желязната порта. Пълен е с такива житейски реални абсурди по летища и чужди митинги, които само нахъс-

Поколениа

са, но може да се потърси законна форма, за да се облагородят тези терени, счита Почетният гражданин. Още повече, че и трите градски язи били на пътища, по които минават туристи, външни хора. „Грозни са тези гледки. Това са тежки проблеми за Казанлък, изискват генерални решения, не е като да направим градинка или път за велосипедисти“.

„Арсенал“ трябва все по-силно да влияе на политиката в града, според Почетния гражданин. Защото, „който плаща, той и

спортни постижения.

Прибира се бързо. Индиецът обаче държи на треньора и праща шерката на подготовка тук. Остават изумени от състоянието на спортната ни база. Бълхи изпохапали дъщерята. Върнали се отново в Индия. Това е един от големите му кореняшки срамове. Отвъд спорта. Индийската му сага е класически пример за приказката за местните пророци.

И тук се чувствал уважаван. И удовлетворен от Казанлък.

вали повече момичетата му за нови успехи, които изправяли стадионите на крака.

Изтекло, сбъднато време...

На финала на срещата събираме кураж да провакираме съдбата.

С банален късмет от кафе. Заковава: „Ден след ден, все хубави дни!“

Деляна Бобева

ВАСИЛ БАРАКОВ

Неподражаемият художник от Казанлък, нарисувал България

Обучение в живопис. Васил Христов Барakov е роден на 04.09.1902 г. в Казанлък в семейство с 4 деца. Баща му

80 изгубени картини. До 1951 г. Барakov живее в Пловдив. Работи като учител и художник-декоратор в театъра.

Барakov, „узрява“ на две нива: в съзнанието на художника и върху платното. Но боята „да е нанесена по-тънко, да се чув-

притеснявал се да говори на „пуснат магнетофон“, но Руенов успял да запише тези интервюта. Нарекъл ги „Васил Барakov – последни срещи“. От тях днес научаваме много за майстора Барakov – за боите, цветовете, за пейзажистите...

За боите. Барakov бил последният, който правел боите си сам. „Природата е приготвила всичко, само трябва да го откриеш“, казвал той. В ателието си имал голям шкаф, пълен с пръст – охрата изкопал от плевенско, убитото зелено от кърджалийско... Казвал, че прехвалените холандски бои променят цвета си, а земните бои не потъмняват. А на тези, които не вярвали, че не работи с купени бои, отговарял: „Старите майстори с какви бои са работили? Сами са си ги приготвяли и цветовете им въобще не са се променили“.

За сецесиона. Когато през 1927 г. за пръв път пристигнал в София, видял изложба на Дечко Узунов. Последвала първата му и последна среща с Иван Милев, според Барakov – „под безпощадното въздействие на сецесиона“. И двамата – съграждани от Казанлък. „И аз бях кривнал в сецесиона – за 1-2 години в Академията“, споделял Барakov. Преподавателят му Ганушев – „вулгарен и отблъскващ човек, циник в думите, стар ерген с малко приятелци“, също бил под влияние на сецесиона. „Аз имам трима учители – Стефан Иванов, Цено

Тодоров и Ганушев, Цено Тодоров и Ганушев, който непрекъснато повтаряше: „Търсете топли и студени тонове, топло и студено, топло и студено...“, признавал Барakov и, за да се отърве окончателно от сецесиона, изгорил картината си „Човек и природа“.

Дворът на художника

Последната среща. Руен Руенов я описва така: „Не много студен, но неприятен януарски ден. Заварвам го със сестра му – графичката Петрана Хлисунова. Мила бабичка. Очукани старци – облечени как да е. Отоплява се с отворената фурна на печката. Трудно ходи. Откъслени думи. Май вече няма много връзка със света. Сестра му си тръгва. Прегръщат се. Хора, приближаващи 90-те. Той иска да отиде при нея, за да прекара по-човешки зимата. Ще пита сина си. На тръгване ми казва: „Аз вече вярвам в живота на она свят“. Васил Барakov напусна той свят на 27.XI.1991 г.

Житейските уроци на Барakov. „Той имаше съзнание за собственото си достойнство, – казва д-р Мирослав Барakov. – Пред компанията на критиците предпочиташе да прекара времето си сред природата и в заводите“. Синът на художника твърди, че баща му никога не се е бъркал в избора му на професия. Казвал: „Във всяка работа има поезия – стига да я откриеш“. И търсел връзка между медицината, философията и изкуството. Често заедно слушали Бах и Моцарт. А внукът Васил Барakov, също художник, си спомня: „Често дядо ми казваше, че, за да вървя напред, философията ми трябва да е практична. Миналото не се връща, а се преглежда. Дядо ми не е изпитвал завист, ревност, суета, злоба или което и да е от ония чувства – причини за нещастията на хората. Той посрещаше с ведро спокойствие негодите, а най-много от всичко умееше да обича. Това са неговите уроци“.

Мария Рашкова
Използвани са материали на: Вл. Свинтила, БАХ; П. Руенов, Г. Минчева

Васил Барakov /1902 – 1991/ е български художник, живописец, един от групата Барациите, заедно с Давид Перец и Злато Бояджиев.

Майстор на индустриалния пейзаж. Получава международно признание в изложби във Виена, Атина, Москва, Берлин, Будапеща и Белград.

Заслужил художник - 1967 г.; носител на I награда за шрифт - 1974 г., на наградата „Владимир Димитров-Майстора – 1976 г. и на орден „Кирил и Методий“ II степен – 1963 г. И до днес е един от най-ценените от колекционерите български художници. Негови картини има в НХГ, в галериите в Казанлък, Пловдив и другаде. През 2016 г. софийската галерия „Нирвана“ представи Васил Барakov с изложба-живопис с творби от колекцията на първия ни двукратен олимпийски шампион Боян Радев. През 2017 г. се навършват 115 г. от рождението на художника.

бил книжар – написал монографичен труд за Нютон, играел в местната театрална трупа, не продавал, а подарявал издания на европейските класици, внос от чужбина. Художникът дължал много на баща си, който вярвал, че „без да се прави добро, в света няма да има равновесие“. Васил Барakov учи живопис в Художествената академия в София при проф. Цено Тодоров и проф. Стефан Иванов. Завършва с отличие през 1937 г. при проф. Никола Ганушев. Ранните му пейзажи са експресивни, с наситен колорит. Барakov е сред първите българи, разработващи индустриален пейзаж още от 1938 г.: „Депото“, „Пейзаж с електрически кантон“. Участва в изложби у нас и в чужбина, през 1939 г. прави първата си самостоятелна изложба в София.

Картините му от този период „Из Смолян“, „Пред дъжд“, „Родопска есен“, „Мама“, „Акт разпятие“, „Пейзаж от Чепеларе“, „Пловдив – Сахат тепе“, „Наторморт с дюли“ и др. са едни от най-силните му, скъпо продавани днес, творби. През 1944 г. заради бомбардировките театърът бил евакуиран в Асеновград. Барakov натоварил имуществото си на каруца, а най-отгоре сложил завити на руло около 80 платна от родопския си цикъл. Някъде по завоите рулото се изтърколило и... До края на живота си художникът страдал от тази загуба. След 1950 г. Барakov живее и работи в София.

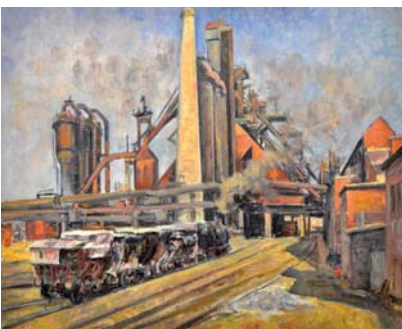
Барациите. Васил Барakov, Давид Перец и Злато Бояджиев са тримата художници, известни като Барациите – по фамилията на художника от Казанлък, корото съвременниците наричат

Бялата лястовица или душата на кръга Барациите. Живеят в една квартира в София, докато следват в Художествената академия. Заедно учат, гладуват и се борят да изкарат по някой лев от писане на реклами и фирмени табели. За тях се разказват различни истории. Синът на

Пейзаж на В. Барakov, продаден на търг през 2011 г. за 9000 лв.

Интервюта на Руенов. В края на живота си Барakov рисува главно край кв. Драгалевци, където живее в стара двуетажна къща, погнана в зеленина. Особено обичал пролетта. В периода 1984 – 1991 г. художникът често бил посещаван от Руен Руенов – журналист, автор на кураторски проекти и на над 1000 рецензии и критики, отишъл си от света на 53 г. през 2011 г. Според него, Барakov – един от най-големите български художници на ХХ век, като човек бил наивен, меък, деликатен и колеблив, съзрянал обаче с неистова твърдост най-важната си идентичност – тази на художника. Първата му среща била, когато художникът бил вече на 82 г. – слаб, с болни стави и увиснали дрехи. Разговаряли в „ателието“ – гола стая с много прозорци, с дървен стол и работна маса, заструпана с бои и четки, статив. В нея имало куп плочи, обичал да слуша класическа музика.

Индустриален пейзаж

Дългата творческа пауза. През 1949 г. неочаквано престанал да рисува. Заедно с други художници, изпратени за три месеца да рисуват в Румъния, откриват у нас изложба. Критици ги обвиняват, че не са отразили реално действителността в братска Румъния. Барakov, който смятал, че платната му са много силни, бил покрусен. Нещо в него се пречупило и започнал да се занимава с филмови афиши и оформление на книги. Много често семейството му било спасявано от заплатата на съпругата му, учителка по математика. По спомени на сина на художника д-р Мирослав Барakov, това продължило 10-12 години.

Злато Бояджиев – Георги Бояджиев, пише в спомените си, че понякога чупели табелите на книжовни магазини, а след седмица, уж случайно, най-речовитият от тях – Перец, минавал оттам и предлагал услугите си на собственика. Наел на работа, той викал и другите двама. От 1927 г. до 1937 г. Барациите рисуват заедно в Родопите, отсядали в Чепеларе при сестрата на Васил.

Творецът Барakov. Той е от онези живописци, които се запомнят с неповторимия си почерк и стил. Твори в областта на пейзажа, натюрморта, портрета и индустриалния пейзаж, в областта на приложната графика и шрифта. Работи с едри мазки, внушаващи стремеж за въздействие. Картината, според

За връзка с редакторите на „Трибуна Арсенал“:
Редакция: e-mail: tribuna.arsenal@gmail.com
Деляна Бобева: 0882 98 70 13, e-mail: didab@abv.bg
Диана Рамналиева: 0882 98 70 14, e-mail: diana_ramnalieva@abv.bg
Мария Рашкова: 0882 98 70 12; Първолята Петкова: 5 74 55